

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 121.

39te Møde.

Tirsdagen den 26de Marts.

(Fortf.)

Orsted (fortf.): Hvad § 9 angaaer, saa er der Spørgsmaal, om den Overcommission, som man har fundet fornøden til at paakjende de Sager, som ere først afgjorte af de tre Afsløsningsmænd, Formanden og de to andre, men i hvilke den ene af Parterne finder sig besvaret, — om denne Commission skal bestaae blot af 5 Medlemmer eller af 6 Medlemmer. Udkastet har foreslaaet 6 Medlemmer, Udvalget har foreslaaet 5. Der er stillet et Ændringsforslag, som gaaer ud paa, at der skal være 6, men med en noget anden nærmere Bestemmelse end Udkastets. Hvad det Spørgsmaal angaaer, om der bør være 6 eller kun 5 Mænd, saa maa jeg henholde mig til den Udvikling, som min ærede Sidemand (Blechingberg), der idag ikke er tilstede, har givet af Sagen, da han har godtgjort, at Analogien taler for, at der skal være 6. Ligesom der iblandt de oprindelige Afsløsningsmænd er et Regjeringsselement, der er lige med det, der kommer fra hver af Parterne, skal der her i denne Overcommission ogsaa være to Mænd, udnævnte fra Regjeringens Side. Jeg skal iøvrigt bemærke, at, saa grundig jeg ogsaa finder denne Udvikling, troer jeg, at det i praktisk Henseende ikke vil være saa overmaade vigtigt, om Tallet er fem eller sex; thi Regjeringen beholder igjennem den ene Formand ligesaa stor, og maaftoe nok saa stor Indflydelse, som ved at udnævne to; thi da Formanden gjør Udslaget, hvis der opstaaer to Meninger med et lige Stemmetal forekommer det mig at være principmæssigt, at der ogsaa maa være ibetmindste to af Regjeringen udnævnte Mænd i denne Overcommission, og derhos troer jeg netop ogsaa, at det er nødvendigt, for at Formanden ikke skal faae alt-

for stor Indflydelse. Under den Forudsætning nemlig, som vist vil være temmelig almindelig, at de to Sæt af Bøldgiftsmænd ville stemme hver til Fordeel for sin Part, saa faaer Formanden altid Afgjørelsen i sin Haand; men er der foruden Formanden endnu en anden Mand, saa er der dog større Mulighed for, at det ikke ganske gaaer efter hans enkelte Mening. Om den virkelige, factiske Betryggelse bliver større ved 2 eller ved 1, det er forresten vanskeligt at sige. Min Mening var egentlig at tre af Regjeringen udnævnte Mænd burde have Sæde i Commissionen; thi denne Commission burde dog give en større Betryggelse, end man havde ved den første, og denne burde dog ikke blot bestaae deri, at der er det dobbelte Tal, hvilket jeg med Hensyn til Bøldgiftsmændene anseer for at være næsten intetstgende, da hver af Parterne udnævner sine, men deri, at der var flere Mænd, som man kunde formode om, at de vare upartiske. Jeg havde troet, at det var gavnligt, om der blev indsat to Landvæsencommissairer ved Siden af Formanden til at tage Deel i Sagens Paakjendelse. Men det er jo en Mening, som det ikke synes at der er nogen Stemning for her i Forsamlingen, og ligesom jeg overalt ikke i denne Sag, i Henhold til hvad jeg tidligere har erklæret, vil stille Ændringsforslag, vil jeg heller ikke gjøre noget Forslag i foransorte Retning. Naar man nu antager, at der skal være to Mænd, udnævnte af Regjeringen, saa er det et Spørgsmaal, om man skal blive ved Regjeringens Udkast, som gaaer ud paa, at en af disse skal være en Retsbetjent, eller om man skal tage Hensyn til det Forslag, som adskillige ærede Landsthingsmænd have stillet, at det skal være en sagkyndig Landmand. Jeg troer ikke, at det i Gjærningen vil medføre nogen stor Forskjel, enten man tager det ene eller det andet af disse Alternativer. Regjeringen kan jo gjerne